

HILJAINEN ÄÄNEKÄS

Lähihistoriallista aikaa sitten
Viittomakielen maassa
lempeässä tuulessa huojuu voikukkaniitty.
Sädehtivästä aurinkokylvystä
nauttivat ilon kukat.

Maasta minä synnyn.
Jokeltelen, konttaan,
nousen pystyyn, vapisevin jaloin ja käsin.
Tunnustelen, ihmettelen
päättäni, kehoani, varpaitani, alapäätä, sormiani.
On hauskaa opetella kävelemään,
mutta yksinäisyydessä pysähdyn.

Kaukaisuudesta
mutkikasta tietä pitkin värähtelee
viittomakielen taika.
Taianomaisilta lapsilta kysyn
ollaanko me samanlaisia.
Kyllä. Vielä kerran kyllä.
Ilmaisuni ytimen kieli ja yhteisö
täydentävät minut.
Onnen säteilyssä riemuitsen.

Viittomakielen maa tärisee.
Iskee pelon myrsky.
Tuhoa enteilevistä pilvistä ilmestyvät linnut.
Koukkunokat ja silmät huutavat pahuutta.
Lentävät siivet ahdistavat.
Nokittavat käsiämme hiljenemään ja
kurkkuamme päästelemään ääniä.
Sanoja tuskaisen tuntemattomia.
Pakko oppia puhumaan on tehtävänämme.
Arvottomasta viittomakielestä sormet irrotaan.

Ei, kerran vielä ei.
Poistan häpeän sormistani.
Sujahdan voikukkapeltoon.
Piilosilla lasten kanssa
viitomme kiellettyä aarrekieltä.
Olen jälleen täynnä rikkautta.
Rauhan säteilyssä huokaisen.

Kypsyysden niityssä
sensuellisuuden tiellä kohtaan
rakkauden kielen.
Otan syliin puoliskoni,
ihanaiset kätemme ymmärtävät toisiaan.

Raskauden onnea järisee myrskyisä maisema.
Terävänokkainen pahanilmanlintu.
Lentävät siivet painostavat.
Älä. Kerran vielä älä.
Nokkii ja kastroi syntymättömäksi.

Tulevaisuuden unelma nollautuu,
vatsasta perintömme hävitetään.
Kaatosade satuttaa ja itkettää.
Elämän syke tunnottomaksi.
Voikukan alku lentää ulottumattomiin.

Jäljellejäävän rakkauden elvytän.
Lakastunut niitty voimistuu.
Kerran vielä,
eloisiksi herätetyt voikukat
levittävät viittomia.
Lempeässä tuulessa,
sädehtivästä aurinkokylvystä
nauttivat ilonsurun kukat.

Viittomakielellä kirjoittanut ja suomeksi kääntänyt SATU KANKAANPÄÄ